

въ земята сж потънали. И баракитѣ не се виждатъ отъ тукъ. Пъкъ тѣй е тихо . . . само морето леко проплѣсква. Досташава я. Тя нерешително слиза отъ камъка и предпазливо трѣгва нататъкъ. Не изминала нѣколко крачки, и задъ нея изкача едно момче. То се стрѣлва надолу и се хвърля върху камъка.

— Хоп-па!

Ей го и друго, още едно! Тѣ били наблизо, пъкъ тя помисли, че сж я оставили сама. Чакъ сега Марийка забелезва, че иззадъ камънитѣ наоколо я следятъ игриви блѣстящи очи. И тя пакъ трѣгва нататъкъ. Ей тамъ се крие нѣкой, чакай, ще го хване тя! Промъква се предпазливо покрай камъка. Едно момче лежи задъ него, заровено до половина въ пѣска.

— Ей, хванахъ ли те!

Той билъ батю ѝ Цвѣтанъ! Марийка широко разтваря ржце.

— Пъкъ азъ се уплашихъ . . .

— Уплаши ли се, че защо? Ти, мѣничка, хайде!

Цвѣтанъ я понася на ржце и припва къмъ голѣмия камъкъ, кждето сж се събрали пакъ момчетата и момичетата.

— Ура-а!

— Ура-а!

Десетина ржце се протѣгатъ и повдигатъ; Марийка високо въ въздуха. Тя сияе отъ радостъ.

— Вижете, вижете, — тамъ пуши!

Марийка сочи къмъ морето и всички извъръщатъ глави.

— Параходъ е.

— Де го парахода? само димъ се вижда.